

LA TUIES

—Aquest bibelot me'l va regalar el meu primer amant.
—Ja és ben veritat, ja, allò de que els ninots són la perdició de les noies.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

Un partido por el "Eje"

Nota de la redacción: Lo del Eje se ha de aclarar. El Eje es un señor que se firma E. J. E., que hace crónicas futboleras con mucho salero, y a quien todos, para abreviar, le llamamos el Eje. ¿Estamos? Después que no vengan con rectificaciones.

De nuestro exuberante e incommensurable Rufasta, que se halla excursionando por tierras castizas, hemos recibido las cuartillas que mapamos a continuación, y suponemos que, como de costumbre, habrán sido afanadas con aquel disimulo.

Dejándonos de protuberancias, que diría nuestro buen amigo Pico, vamos a narrar el de aquello de la octa.

"Crónica Futbolera". En el campo de Agramante se celebró el otro día el encuentro entre el "Rápido F. C." y el "Toril Deportivo", arbitrando el colegiado señor Coro.

Los equipos se alinearon en la forma siguiente: "Rápido F. C.": Scape; Mortero, Perro; Mico, Crepé, Camarero; Mesa, Culpa, Ajo, Star, Bolit.

"Toril Deportivo": Hierro; Gato, Ocaña; Frank, Toro, Pecho; Cocinero, Comedia, Camello, Exprés, Sans.

Como se habrá visto al leer la formación de los dos bandos, el equipo del "Rápido" no fué otra cosa que un mixto, pese a quien pese, y no obstante las manifestaciones de los sabiondos, que dicen que un rápido no puede nunca ser un mixto.

Sale el "Rápido" a gran tren, obsequiándonos a los pocos minutos con

una entrada de Frank. Unas manos de Mico estorban una combinación de Crepé, sin que sea posible perforar la puerta del "Toril".

Camarero recoge un centro de Mesa, entrándole Ocaña, que incurre en manos. El referé concede penal, y el público silba a Coro. Por si el penal de Ocaña es o no justo, se arma una gran bronca durante unos minutos.

Reanúdase el juego, tirando el penal Mortero, que lanza un cañonazo que no logra atravesar la puerta de Hierro.

Pasa el dominio al "Toril Deportivo", que quiere forzar la puerta de Scape. Cocinero recoge un corner de Toro, que se malogra por unas manos de Mortero. Una arrancada de Toro provoca un pase de Pecho que va a corner. Tirado éste, una cabeza de Ajo la aprovecha Cocinero para cederla a Culpa, que logra el primer goal de la tarde en medio de atronadores aplausos.

Hay discusiones sobre el tanto de Culpa, pero al fin es concedido. A poco fine la primera parte con un goal a cero favorable al "Toril Deportivo", que, gracias a su bien formada delantera, pudo perforar la hasta entonces virginal puerta de Scape.

Durante el descanso, pudimos charlar unos instantes con el meta del "Rápido", que se lamentaba de que le hubiesen reventado con tanta facilidad el "score". El pobre chico está muy magullado y dolorido de resultas de la caída. Ya se sabe, las caídas acostumbran a ser fatales, y mucho más si éstas dan la casualidad de ser la primera.

El segundo tiempo se presenta con las mismas características del primero. El "Rápido" avanza persistentemente, lanzando Star un tiro que da en el marco de Hierro. Esta vez la Providencia ha velado por los del "Toril", pues los tiros de Star, ya saben nuestros lectores que son peligrosísimos.

Un balón de Hierro rebota en la nariz de Mico, que se lesiona.

Hay un par de centros de Bolit que nadie aprovecha. Exprés cambia a Sans, provocando un pase de Camello que entusiasma a la concurrencia.

Hay un nuevo penal de Ocaña que es reclamado insistentemente por el público, sin que Coro lo conceda. El buen hombre no puede comprender que

existan dos penales de Ocaña.

Con un pase de Comedia da el árbitro por terminado el partido, pues el público invade el terreno de juego y le hace un rostro nuevo, teniendo que ser conducido en una camilla a su casa, escoltado por la guardia civil.

Creemos que la Federación invalidará este partido, pues es muy dudoso el tanto de Culpa y el segundo penal de Ocaña, que a estas horas no hemos podido nosotros ver.

Después del partido, hallándose ya en el vestuario los jugadores, nos comunican que hubo una reyerta entre Gato y Perro, saliendo lesionados dos individuos de la Federación, que intentaron separarlos.

E. J. E.

NUEVA ENTIDAD

Han quedado aprobados los Estatutos de la "Sociedad de carreras a pie cojo". Nuestro distinguido amigo, el conde de Romanones, ha sido nombrado Presidente honorario.

ESPECTACLES

ESPANYOL

COMPANYIA
 SANTPERE - BERGES

Continúen amb gran èxit les representacions de L'AMIGA, EL CAPRITXO I EL QUE PAGA Divendres:

Estrena del suggestiu vodevil d'en Salvador Vilaregut LA SENYORA QUE NO SAP DIR QUE NO

EDEN

Asalto, 12

A riure, a riure, a riure
 — S A L D O N I —
 Gran èxit de les estrelles
 DIANA i
 PAQUITA MIRET

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Dels vells temps

DE tan en tan, és oportú contar alguna anècdota de l'antic règim. Allà en va una que ens sembla que no està gens malament.

Anys enrera, dirigia a Madrid un periòdic de combat, cert periodista de lèxic i sintaxis força semblants als dels mai prou alabat don Antoni Cullaré i Aquilerra, que es deuria dir "aquí l'erro", perquè l'erra cada cop que escriu. Aquest bon senyor, al vespre, després de sopar, tenia la costum d'anar a la redacció i dictar l'article de fons a un reporter qualsevol dels que estaven aquella nit de guàrdia, aprofitant els intervals que deixava la correcció, l'arreglo dels telegrams i les notes de darrera hora.

Certa nit, l'home dictava, amb gran ènfasi, una violenta diatriba contra en Navarro Reverter, a qui tothom coneixia llavors per el "ministre de les sis erres".

— "Ese político nefasto, ese ministro precoz..."

— "¿Precoz?" — interrogà l'amanuense —
Deu voler dir "procaz"!

El director va reflexionar un moment i, al final,

llençant amb ràbia contra terra una burilla de cigar que estava apurant, exclamà:

— Es igual! Que es faci la guitza!

La simpàtica llegidora

A la Llibreria Francesa — Rambla del Mig, reclam gratuït en absolut — va entrar l'altra tarda una senyoreta i va demanar una novel·la francesa qualsevulla, però que fos d'un autor conegut.

— Què vol? — li digué, molt amable, el dependent —. Dumas? Ponson du Terrail?

— No — respongué la senyoreta —. Dongui'm Balzac...

La petita badada

DIJOUS passat, el "Ciero", parlant de l'atemptat contra en Mussolini, titolava així un telegrama de l'Agència Havas:

"Júbilo en Roma."

El "júbilo", naturalment, era perquè el "Duce" hagués sortit de l'atemptat amb sols una lleugera ferida, però creiem que calia aclarir-ho!

Coses de la Tórtola

LA Tórtola València, aquella senyora que fa veure que balla, va ésser l'altre dia entrevistada per un diligent cronista madrileny, que li va pre-

guntar quants homes s'havien mort per ella.

—No ho sé — respongué la Tórtola —. Són tants, que he perdut el compte!

Després, explicà l'història del primer home que es va matar per ella: un príncep de l'Índia...

—I no li va donar pena? — interrogà el periodista.

—Sí. Com que era el primer... Després, ja m'he anat acostumant... N'han mort tants per mi...

Com vostès veuen, la Tórtola València és una dona extremadament esperitual.

No ve d'una

DISSABTE a la nit. En un dels music-halls més populars del Paral·lel, acaben d'ocupar una llotja tres amics terrassencs, que estan disposats a gastar-se la plata.

La florista, experta com ella sola, els hi porta de seguida tres xicotetes. El cambrer entra a preguntar què voldran.

—Què? — diu un dels terrassencs —. Destapem un parell de botelles de xampany?

—Ai, sí! — respon una de les noies —. Per mi, porta ampolles, que no em ve d'una...

L'hortolà de Sant Boi

EL MARIT BURLAT

EL doctor Camarruga (especialitat: malalties de senyores maques, un duro la visita i, segons com, de franc), estava allò que es diu boig per la xamosa Esperança, una casadeta de fresc, veïna seva, que de cap manera volia ésser infidel al seu marit.

Tan i tan va arribar a insistir el plaga d'en Camarruga, que la dona es va creure en la necessitat de posar al corrent al seu marit de les assiduitats de què era objecte. L'espòs de l'Esperança, cregué que era cosa d'escarmentar a l'"esculàpic" tenori i fer-li una broma pesada.

Posats d'acord marit i muller, aquesta donà

—Escolteu, maques: de què aneu?

—De senyor!

cert vespre una cita al doctor Camarruga, a la que aquest es va apresurar a comparèixer.

—Silenci! — digué una veu per la reixeta de la porta —. La mama s'ha despertat i ens sentiria... Espera't una mica...

—Almenys — suplicà el doctor — fes-me un petó!

—Sí... reiet meu...

El metge s'acostà a la reixa, que era bastant ample, però tingué una desagradable sorpresa al veure l'engany de què havia sigut objecte. Vull dir, i tots ja m'enteneu, que allò era un joc de cara i creu, i que al bon doctor li havia tocat la sort adversa...

Aviat compregué en Camarruga que allò era cosa del marit, i no de la dona. Disposat a venjar la burla, dissimulà la seva indignació i digué:

—Rateta meva... Em sembla que, distret, m'he deixat la porta oberta... Vaig a tancar-la i torno de seguida...

Entrà a casa seva se'n anà a la sala de curacions, agafà una xeringa, que carregà amb no sé quin líquid i tornà cap a la porta del pis on s'estava l'Esperança.

—Éts tu, rateta meva?

—Sí... rei meu...

No va volguer sentir més. Enfilà la xeringa i aviat una terrabastall de mil dimonis es va sentir a l'altre costat de la porta. El marit, que havia rebut del carpó, començà a cridar demanant auxili, dient que l'havien mort, mentres la dona xisclava

i plorava i el metge, satisfet de la seva venjança, se'n tornava escales amunt.

L'espòs va estar greument malalt del ventre i, avergonyit, no digué a ningú la veritable causa del mal. Va resignar-se amb lo ocorregut i, per evitar els murmurs i les burles del veïnat, va canviar-se de pis al poc temps.

Van Tresca

UN RECLAM ORIGINAL

EN Gatell, comissionista d'articles de bisuteria i altres frioleres, sempre en tenia una que contar. Venia molt sovint al bar on preniem cafè i feiem la manilla una colla de companys, i allí reiem de valent sentint-li explicar xistos.

Una tarda, el xicot va arribar fent-se l'ensopit. Es va assentar, es prengué el seu cafetó, la seva copeta, encengué el seu cigar i, com que apenes parlava, un de nosaltres va tenir l'acudit de preguntar-li:

—Què? No hi ha cap conte nou per explicar?

—No! Fora d'allò de l'origen de la fulla de parra... Però és vell i ja el deveu sapiguer...

—No pas tot! Explica't!

—Doncs, ben senzill. Al mateix temps em servirà de reclam per un article que porto, d'allò més útil per vosaltres... Escolteu, que no perdereu el temps:

Es va recolzar al seu seient, perquè era un home molt aimant de la comoditat i començà a explicar:

—Doncs, ja veureu. Figureu-vos que Eva, incitada per la llegendària serp, va decidir al nostre pare Adam a clavar a la poma aquella mossegada fatídica que ha sigut causa de tants mals de cap per la nostra pobra humanitat...

—Està bé el comentari, noi! Ara, jo mateix vaig a càrrec Serrallach — interrompé un dels nostres —. Segueix, noi, segueix, que això m'interessa...

—“Meno”. Però l'home s'ho va pendre amb tanta empena, que al cap de dos mesos estava fet una veritable calamitat. Les cames li feien figa, estava ullerós i macilent i les barbes li queien lamentablement. Llavors l'home va cridar a Eva i li va dir, més o menys, ço que ara vos diré...

Callà un moment, com per intrigar-nos més, i va continuar:

—Adam li digué a Eva: “Mira, noia: això no pot anar (llavors, el procediment Voronoff, no existia encara), jo em tornaria tísic i faria la mort de “La Dama de les Camèlies”. Has de procurar fer-te un xic menys excitant, procurant que jo no vegi tan allò que tan m'agrada, o, almenys, que no m'hi fixi...”

I Eva, com que llavors no es coneixia la màquina “Gillette”, que en aquest cas, hauria constituït un bon recurs, va dir a Adam:

—“Està bé... Però tu hauras de fer el mateix,

a fi de que jo, privada de la visió del que també em té molt encaterinada, no em posi malament o, millor dit, no em posi bé... Aquí hi han unes fulles de pàmpol, que vindran de primera...”

Tots vàrem esclatar a riure. Llavors, en Gatell es ficà la mà a la butxaca i tragué uns paquetets embolicats amb paper de seda, exclamant:

—De manera, que si la “Gillette” hagués sigut coneguda en aquella llunyana i deliciosa època, no hauria existit la fulla de pàmpol que les nostres dames d'Estropajosa fan posar a les estatués... I, a propòsit de “Gilletes”,... Aquí porto unes fulles molt suaus, inoxidables, que no irriten la pell. En voleu un paquet? A dues peles cada un, per liquidar, que vull fer calers, per anar aquesta nit de burilla!

K. Pritxet

EL PRIMER PETO

CONTENTA i satisfeta, la gentil Mariona es despedia de les companyes del col·legi on s'havia educat i que abandonava per anar a tastar les dolçors de la vida matrimonial. Als disset anys justos, quasi tan pura d'ànima com de còs, la Mariona anava a desposar-se amb un cosí seu, en virtut d'un d'aquells matrimonis de conveniència que els interessos de les famílies acostumen a combinar molt sovint.

No pensin, per això, que en el matrimoni de la Mariona hi anés amagada la més petita tragèdia. L'Albert, el seu futur espòs, li agradava, perquè era un jove simpàtic, elegant i tenia una respectable fortuneta.

El seu prometatge havia estat cast, de lo més

—Estic desesperada: en vuit dies no m'ha quedat un minut de temps per fer el llit.

cast que es pugui imaginar ningú. Ni una conversa a soles, ni una abraçada furtiva, ni un sol petó...

—Ens escriuras? Ens escriuras? — preguntaren totes les noies de col·legi.

—Si! No mancava més!

L'Aurora, la més petita del col·legi, aprofitant un moment en que estaven soles totes dues, es decidí a dir a la seva amigueta:

—Ens diras quelcom de la teva nit de nuvis?

—Oh, no! — féu la Mariona —. Me'n daria vergonyal A més, vosaltres encara sou massa joves, per sapiguer aquestes coses! Però, per a que vegis que no vull deixar d'ésser-te agradable, et diré, quan t'escrigui, on m'ha fet el primer petó!

La Mariona va callar un moment i després afegí:

—Però com que la "madre" podria trobar-vos la lletra i pensaria mal de mi, si veia que jo vos escrivia aquestes coses, usarem un símil. Si me'l fa al front, diré que el meu marit m'ha vingut a cercar en avió... Si me'l fa a la galta, diré que ha vingut en auto...

Un sincera estreta de mà segellà el tracte.

I, pocs dies després, l'Aurora rebé una lletra de la seva amiga, en la que va llegir, amb la sorpresa consegüent:

"Estimada Aurora: Compleixo la promesa que et vaig fer d'escriure't les meves impressions primeres de casada. Sóc molt feliç; el meu marit m'estima molt i el primer dia, em va venir a cercar en metropolità."

Marcel Terra

—Avui he somniat que a n'en Lluís li havien crescut els dits.

LA TRAGEDIA DE VALLPRIM

A Vallprim, com a tots els pobles de certa categoria, hi havia un cafè de cambres, que a l'ensemps era també l'únic refugi on els fadrins assedegats d'amor podien calmar llurs ansies per la módica suma de cinc pessetes. (Tot s'apuja, que deia aquell reverend gironí.)

Les cambres del "Bar Queta" (l'amo es deia Joan Queta i era una mena de senyor Ugarte del carrer de Trenta Claus, un xic més disfressat), eren totes primes, plenes d'ossos i altes com l'Angel Marsà, perdonant la comparació. Jutgin doncs, els nostres llegidors, l'emoció que va apoderar-se de tot el poble quan es va sapiguer que de Barcelona "havia pujat", com deien els pagesos en la seva pronúncia comarcal, una dona de Barcelona, plena, rodoneta, adorable com una truja a punt de sacrificar, i havia demanat, éssent-li, naturalment concedida en l'acte, una plaça en el bar.

La nit del primer dissabte que va seguir a l'arribada de l'hetaira forana, va ésser una veritable catàstrofe. Vint-i-sis marits — sense contar els solters que vivien amistançats, que eren molts més — varen abandonar la tebior del llit conjugal per anar a cercar, en la glacial i prosaica taberna, l'encís de la carn fresca i mantegossa de la nova cambra. Perquè hi ha que advertir que si les meques de Vallprim eren seques com bacallans, a les dones decentes — o que passaven per aitals — del poble, els hi passava el mateix. Totes eren primes i d'aquelles que Sant Josep els hi va passar el ribot. Ja es poden, doncs, imaginar els nostres lectors amb la fruïció que, com els barbres a Roma, caigué tota la població mascle damunt de la xicoteta, que acabava de deixar l'agitació de Barcelona, per la calma del poblet.

L'endemà, una comissió de dames — perquè als pobles també hi ha dames — anava a protestar prop de l'alcalde, un home molt trempat, vidu i aïmant de la barrifa com ningú.

—Venim a protestar de què s'hagi deixat entrar al poble a n'aquesta dona, que portarà la disbauxa i el desordre als nostres marits i causarà estralls en moltes llars. Ja nosaltres suportàvem amb silenci que en aquest poble hi hagués un establiment de la categoria del "Bar Queta", però, que ara vingui aquesta donota a pendre'ns als nostres marits, és, senzillament, insuportable...

L'alcalde somrigué i, contemplat amb tó de llàstima a les "protestatives", que diria el mai prou homenatjat Tiago, respongué:

—Vostès tenen raó, senyores, però, faci'n-se càrreg, també, de què als seus marits bé els hi han de concedir un xic d'esbarjo, per a que puguin suportar amb resignació les "flaqueses" del pròxim...

Marcel Terra

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

EL SERRALLER ESPAVILAT

VIVIA, i d'això ja fa molt temps, en un castell dels voltants de Girona, un cavaller ric i poderós que havia lograt brillants i sorolloses victòries contra els sarraïns, cosa per la qual era tingut en gran estima per Ramon Berenguer I, senyor i major de les terres catalanes. El dit cavaller, Arnau de Besalú, havia maridat una formosa fembra, tan graciosa i escaienta, que els aucells passaven de llarg, sense fer niu en els marlets del castell, perquè es creien que els ulls d'ella eren mirallets per atabalar-los i fer-los caure en el parany. El sol, en anar-se'n a jòc, semblava fer-ho amb recança quan ella s'abocava en algún finestral, i la lluna, en heuren esment, treia el cap encuriosida per darrera algún núvol quan encara el dia era ben clar.

Arnau de Besalú era, doncs, més feliç que el sol i que la lluna, perquè ell era posseïdor de tots els encisos, de totes les gràcies i de tots els encantaments de la seva formosa muller.

Tot en el castell era delícia i benhaurança. Els petons esclataven l'un darrera l'altre, els sospirs trenaven una melodia sens fi, els extremaments eren com llampegs entre sospirs i petons.

Cada jorn, Arnau de Besalú sabia trobar una bella i nova manera de ben amar a la seva esposa. I cada nit, li feia ofrena ella d'un nou encís del seu cos, per abatre la seva fogosa fantasia.

Un jorn, el brau cavaller rebé ordres de partir vers Tarragona, d'on calia foragitar al rei sarraí.

No hi valgueren pregis ni hi valgueren plors: —Mon rei i mon dret! Es la meva divisa! — responia el fidel cavaller a les abundoses llàgrimes de dona Constança, la seva muller.

De seguida donà ordre de què les seves gents es preparassin per a la sortida i féu comparèixer al seu serraller, a qui manà construir un cinturó de castetat, tan ferm i segur, que ningú més que ell podés tornar-lo a obrir, en tornar de la guerra.

Mestre Guillem, que era el serraller, començà a treballar de fort i de ferm en aquell cinturó i quan ja quasi el tenia acabat, va assabentar-se per el joglar del seu senyor, molt bon amic seu, que una volta hagués col·locat el cinturó a dona Constança, N'Arnau el faria penjar, temerós de què mentre ell fos fora, fes conèixer a altres cavallers o trovadors el secret del cinturó.

Mestre Guillem arronçà les espatlles tranquilament i seguí la tasca. Quan ja tingué llesta la seva obra d'art, anà a presentar-la a En Arnau.

—Segueix-me — li digué el noble amb gran se-

cret —. Tu mateix col·locaras el cinturó.

Com de fet: dona Constança es va alçar davant del vassall les faldilles plenes de brocats i pedres fines, i li oferí la torbadora visió de les seves cuixes de cera.

Mestre Guillem s'agenollà i, amb gran desesper del cavaller, començà a palpar aquell bé de Déu de carn tornejada i fresca com una flor.

Per emmotllar bé el cinturó, les seves mans trémols s'endinzaren delitoses per els més recòndits amagatalls de la matrona i gustaren les més dolces sensacions.

En Arnau botia de ràbia contemplant la calma del seu aprofitat vassall, i quan aquest s'alçà, donant per enllestida la feina, el cavaller llençà un sospir com si li haguessin tret una llosa.

—Ja has acabat? — preguntà, petant de dents.

—Si, mon senyor. Aquí teniu la clau.

—Doncs, segueix-me, segueix-me, que "havem de passar comptes", tu i jo.

Senyor i vassall seguiren passadissos, baixaren escales, atravessaren sales i, quan arribaren al soterrani del castell, al bell mig d'una sala fosca i humida, mestre Guillem veié que hi pensava una corda groixuda, que bé prou que s'endevinava que era per "passar els comptes" d'aquell que fes nosa a En Arnau.

—Bé, home, bé, estic satisfet... molt satisfet... I vull demostrar-t'ho. Què et sembla, aquesta corda?

—Bon collar, senyor, per gallaret de traidors!

—Per gallaret de traidors... i, per fer-hi espeternegar a tot aquell qui s'atreveixi a palpar les cuixes de la meva muller! — cridà el noble.

—També, senyor, també! Però, no us hi amoheineu! Encara que vos perdéssiu aquesta clau, ningú, absolutament ningú, podria obrir el cinturó de dona Constança.

—I això? Per què?

—Perquè el pany té un secret per dins i aquest me'l guardo jo, senyor, fins que vos torneu de la guerra!

En Arnau devingué groc com la cera en oïr al seu vassall i, posant-li amicalment el braç damunt de l'espatlla, l'acompanyà fins a la llinda del castell, tot dient-li entre irat i content:

—Has tingut la gran pensada, mestre Guillem, la gran pensada!...

El serraller, plens encara els ulls dels encisos de la formosa senyora, respongué picardiós:

—En tornar, passeu-me avis de seguida, senyor, i, com sempre, trobareu en mi el més humil dels servidors...

LAURA BRUNET

DE LA BANDA DELS GITANOS

EN un cafè de la popular barriada de Sans hi van entrar, diumenge passat, un marit i muller que venien de veure el futbol.

—Què voldran? — els hi va preguntar el mosso.

—Cafè.

—Sol o amb llet?

La dona es quedà mirant al cambrer, i li contestà vivament:

—Sol, sol, que de llet, el meu marit en té per tots dos i encara n'hi queda per vendre!

El cambrer es va posar a riure com un beneit davant del desenfadado de la dona.

I no en tenia cap motiu, perquè el marit és propietari d'una de les vaqueries més importants del carrer de la Creu Coberta.

Phar D'Assa

ENTRE APRENENTES

LA Ramoneta i la Marieta parlen baix en un recó del taller.

—Tu: m'han dit que ja no festejes amb en Lluïset, l'aprenent de càn Rigau.

—No. Havem trencat.

—I ara! Per què?

—Què vols que et digui?...

No m'agraden els homes que no porten calçotets!

Ben-Gros-Ah

L'ENDEVINALLA

EN una reunió familiar juguen a prendes, escolten la ràdi i diuen xistos dolents. Un "juerguista" d'aquells que sempre fiquen la pota, pregunta a unes senyoretetes:

—A veure si saben vostès què és una cosa que tenen els homes, peluda, que molts cops està lliça i tivanta, i que amb els anys s'arruga. En casos de compromís, es cobreix per evitar encostipats...

Les noies es tornen vermelles, riuen per sota el nas, es miren les unes a les altres, i el xicot,

REFLEXIO D'UN GROOM

—Aquesta senyora deu tenir un negoci molt gran, que necessita tants socis diferents.

seriós, que mai manca a n'aquestes reunions, es dirigeix al "juerguista" i li diu:

—Home! No hi ha dret!...

—Què vol dir, jove? Vostè és molt mal intencionat! Sàpiga que parlava del front...

K. Astellet

TOT ES JUSTIFICA

L'ESCENA passa en una escaleta del carrer de Barbarà, on lloguen cambres a tres pessetes. Són les dotze de la nit. El senyor Comas, respectable comerciant en cigrons,

UNA NIT HEROICA

A QUELLA nit, el senyor Manel, per celebrar un bon negoci, havia anat a sopar al Ritz amb el seu soci, i després completà la nit anant a veure cama a l'“Edén”.

Es per això que en trobar-se sota els llençols amb la senyora Mundeta, la seva esposa, l'home es va portar com un brau.

—Què et sembla, lo d'aquesta nit? — li preguntà ell l'endemà al matí, mentre es cordava el coll de la camisa.

—Ai, no me'n parlis — respongué ella tota neguitosa—. Em feia talment l'il·lusió de què t'enganyava amb un altre.

Pi K. Dylli

FIDELITAT ETERNA

LA Manela, per fi, un diumenge, en el cine, va accedir a les deshonestes proposicions d'en Rafel, un casadot que sempre anava a la caça de menors.

—Miri, senyor Manel — li va advertir ella, tota avergonyida i quan ja estaven a la cambra de càn Verdura —. Accedeixo, però amb una condició.

—Digues, maca.

—Que no se n'ha d'enterar en Joanet, el meu promès. Ens estimem molt, tots dos!...

Bonifaci

—Té un terrosset de sucre, Lulú.
—Què és extrany: avui me'l dona amb les mans!

solteró recalcitrant i molt aimant de la barrila, surt de fer feina i es topa amb el senyor Pons, el seu veí, que puja del braç d'una enjogassada, enfarinada i alegre franceseta.

—I ara! — exclama —. Com és possible! Vostè, un home casat amb una dona jove i adorable, se'n va... d'hotel?

—Oh! respón l'interrogat amb una flama de lascívia als ulls —. Es que als hotels fan uns plats que no serveixen mai a les cuines casolanes!

Von Bent

EL CEMENTIRI

PER la florista del music-hall on jo l'havia conegut, vaig sapiguer la seva sort. Un vell de Mataró — no tots tenen d'ésser forçosament de Sabadell ni de Terrassa — l'havia retirat i li tenia posat un pis bastant confortable i amb certes pretensions de luxe, al carrer de la Diputació.

—M'agradaria veure-la — vaig dir a la florista —. No per res, no... perquè ja comprenc que tenint compromís...

—No hi fa res! Vagi, home, vagi! — em va dir la florista que, quan no res més, em donava ànims per les meves conquestes, a canvi de les pessetetes de propina que jo li allargava —. De vegades, de vegades, els coloms...

—No em digui res més, que conec perfectament el refrà. Té l'adreça?

—No me'n recordo — em contestà la dona, repetint, sense sapiguer-ho, un xisto célebre —. Es al carrer de la Diputació, entrant a mà dreta, una porta amb vidres... Però, no es pot perdre... Al davant mateix, hi ha un fanal...

Guiat per tan precioses indicacions, i amb aquell esperit periodístic, que deia en Cullaré, vaig anar-me'n cap al carrer de la Diputació. La meua scherlock-holmesca intuïció, em féu deduir que una entretinguda havia d'estar, forçosament, cap a la Via Làctea. No tenia gaire feina i no em venia d'un quart...

Sense gaire dificultat, vaig descobrir la casa. Interrogada la portera — una pela, cost net de la consulta — si hi havia algun senyor "a dalt", em va dir que sols hi havien la senyoreta i la minyona.

L'entretinguda em va acollir amb alegria, no d'amiga, sino quasi de camarada. Havíem intimat molt, quan ella feia de cupletista i, per aquesta mateixa raó, mai no hi havia hagut res de pecaminós, fora alguns pessics a la cuixa que tenien més el caràcter d'una broma que d'una avençada eròtica.

La xicota em féu entrar al pis i m'ho va ensenyar tot. Vull dir que em va ensenyar les habitacions de qué es componia el pis. A cada porta que obria, anava anunciant: "El menjador", "El dormitori", "El saló". Quan fórem al quarto de bany, en un recó del qual hi havia col·locada la "guitarra", ella l'assenyalà amb la mà dreta i, mormolà, amb un tó de tristesa:

—El cementiri dels meus pobres fillets...

Van Tresca

—Els homes, creu-me, la meitat sols són bons per cremar-los.

—Quina meitat? La de dalt, veritat?

VISITA ECONOMICA

LA Lulú estava malalta. No res d'accident professional. Tenia l'estòmac fet malbé d'anar a sopar pels reservats amb senyors de preu. Com que estava malament de quartos, va preguntar a una amiga seva, que vivia a la mateixa pensió, si hi havia algun "acomodo".

—Ves a veure al doctor Galtés — li contestà la xicota —. Es jove, simpaticot i molt entés...

—I m'ho farà pagar molt car?

—No... Essent macota com tú, serà cosa d'un nap...

B. Orrango

UN XAFARDER

A casa dels senyors Cotó, Blanc i Companyia, acreditats fabricants de paraigües de la Granvia, tenien un encarregat molt espavilat i bromista, que es deia Enric. Havia començat a la casa fent de viatjant i, en pagament als seus bons serveis, quant ja portava bastants anys al servei de la casa, se l'havien quedat al front del taller perquè portés una vida més reposada. Del seu passat, li quedaven deu mil peles estalviades, que tenia col·locades al negoci dels seus principals, i el caràcter xafarder i una mica "farolero" dels que corren món amb el mostrari sota el braç i un reuma prematur, contret a conseqüència d'una "cogida" descuidada. Apart de tot això, era un bon noi.

No s'havia volgut casar, perquè deia que les noies d'avui en dia tenen masses pretensions i ell poca constància per alimentar-se sempre amb el mateix menjar. Això vol dir que l'Enric continuava portant la vida de "tremendo" de la seva primera joventut, i que així que trobava una noia, gran o petita, bonica o lletja, pobre o rica, amb la que li semblava que hi havia quelcom a fer, es posava com ell deia "a fer feina", que creguin no era quasi mai una feina inútil, sinó molt profitosa, sobretot pels "meublés" i per les llevadores.

Ell sabia els defectes i les qualitats de quasi totes les noies que treballaven al taller, ell estava al corrent de tots els seus secrets i els xerrava sempre que se li presentava ocasió.

—Sinó perquè enraona massa i parla moltes coses que hauria de callar — deia un dia l'Encarnació, una de les fadrines més eixerides de la casa — l'Enric seria molt simpàtic!

—Tens raó, noia! — respongué la Merceneta, una altra treballadora —. No es pot parlar amb ell, que no surtis rebent!

—Què vols dir, amb això? — féu una aprenenteta —. Què fa de mal, l'Enric?

—De mal, res — contestà llavors l'Encarnació —. Califica a tothom...

Bur Letta

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

UN CAS DE DRET

QUAN no tinc res que fer o, millor dit, quan no tinc ganes de fer res — i això em passa bastant sovint, perquè servidor de vostès és de lo més mandra que corre, i sinó, preguntin-ho a l'Amo — em dedico a llegir "La Vanguardia". "Quin capritxo més funerari!" diràn vostès. Ja m'explicaré. "La Vanguardia" té un avantatge molt gran: no encaparra i distreu sense fer gastar gaire suc de cervell.

Calculin, doncs, jo què cerco en les pàgines amorfes i grises de l'"Eco de la Neotàfia", entreteniment i no gaires cabòries, quina va ésser la meua sorpresa, en enterar-me, per les "Judicials", que el meu amic Quim A. Preta acabava d'ésser absolt en la vista de la causa seguida contra ell per bigàmia...

—Menys mal que s'ha reconegut la seva innocència! — vaig pensar —. De no ésser així, quin erro judicial més terrible!

En efecte, jo que sabia lo bon xicot que era en Quim, m'imaginava el cas com una segona edició de la tragèdia de Belmonte... (No confondre amb el torero.)

Feia anys que l'havia perdut de vista i, inclús el suposava a l'estranger, per unes noves imprecisions que d'ell m'havia donat un amic que freqüentava la penya d'on venia la meua coneixença amb en Quim. Vaig anar a trobar-lo.

—Home! M'hauries d'enterar del què li ha passat a n'el pobre Quim.

—Ja t'ho explicaré. Es tota una història.

—Contame-la. Augmentarà la meua extensa col·lecció.

L'amic m'invità a beure unes copetes de conyac, m'allargà un havà (era un xicot que l'abillava) i començà a explicar:

—Ja deus recordar que en Quim vivia en una dispesa del carrer del Rech...

—En efecte. Si tu no m'haguessis sapigut donar noves d'ell, cap allà hauria anat a veure si me'n donaven raó...

—Doncs, t'hauries lluit, minyó! No més hauries trobat a la germana de la dispesera, perquè l'altra és morta, Déu l'hagi perdonada, i t'haurien tret a batacades...

—Que va passar quelcom?

—I greu! Ja t'ho contaré... Tu ja et recordaras de la dispesera d'en Quim: una dona d'uns trenta anys, alta, grassona, plena...

—Una matrona imponent, a la que jo hauria fet l'amor amb molt de gust...

—Si que hauries fet broma! Escolta el què va passar. Ella, com recordaras, era soltera...

—Si.

—Doncs, bé. Com que ja feia temps que en Quim s'estava a casa seva, i li devia la mar de quartos de dispesa i no es posava mai al corrent, perquè els seus negocis no li marxaven ni amb rodes, la dona li va proposar casar-se. Es el que ella devia dir: "Em tocarà mantenir-lo, però tindrà marit l·legítim i assegurat..."

—Bona idea!

—Excelent! Sobretot, per en Quim! Casar-se, i transformar-se aquella casa en una sucursal de Sant Boi, tot va ésser u. El que fins llavors havia estat el dispeser apreciat, a qui ella havia obert un crèdit il·limitat i, de passada, alguna altra cosa, va ésser des d'el moment de la benedicció que sagramenta l'amor, un pocavergonya, un fart, un borratxo, un troner... En fi, que es barallà amb la dona i el pobre Quim, desesperat, va guillar cap a Anglaterra.

—"Sí, que, amigo..."

—Allà en Quim, es pensava que és com a Barcelona, que un, sense por de cap compromís desagradós, es pot donar paraula de casament a una noia, encara que no es porti altra intenció que dur-la al cine i "empaperar" un xic amb ella. Però, noi, allà no s'entenen de romanços i me'l van fer casar amb una anglesa seca com un os, que no valia un xavo i que, després de casada, es va dedicar a fregir-li al seu marit amb tots els veïns de l'escala...

—Es devia divertir molt, el pobre Quim!

—Mira si es va divertir que, als tres mesos, va guillar cap a França. I, vet' aquí que al passar per París, es va trobar amb un senyor conegut seu, de Badalona, que tenia a n'allà un negoci de pells de mico, que, des de això del tractament Voronoff, diu que dona tan, que li va donar una col·locació de seguida.

—Menys mal!

—Espera't! El senyor de la pàtria d'en Borràs tenia una filla, bonica com una flor i més ardent que el sol de juliol. Tres mesos després... "bueno", tres mesos més tard, com que en Quim havia fet de les seves, la noia tenia mareigs i se l'inflava el ventre com una bomba d'aquelles que venen a la Rambla els diumenges al matí...

—Aquest Quim és terrible!

—Tu diras què havia de fer, el xicot! Casar-s'hi a correuita! Papers falsos, propines... No sé com s'ho va arreglar. Van venir a fer el viatge de nuvis a Espanya i, quan eren a Barcelona, la germana de la dispesera el va denunciar a les autoritats...

—I com se'n ha sortit, el pobre xicot?

—Oh! L'han absolt. Com que era casat, el seu matrimoni amb l'anglesa no era vàlid. En canvi, com que després va morir la dispesera, tornava a ésser lliure... Són facècies de la llei, amic meu...

Mark Vaina

EL MANIQUI PRODIGIOS

A Carme havia quedat vídua des de molt jove i la seva formosa esplèndida es marcava com una flor, que no se sent, de tan en tan, ruixada per la carícia de la rosada. Ja em perdonaran que empri aquest terme tan gastat, però, lectors meus, no en trobo d'altre.

Una altra dona que no hagués estat educada amb els severos principis de na Carme, hauria aviat resolt el seu conflicte sexual cercant algun cosí més o menys llunyà, que, amb bona voluntat, temps i paciència, sempre se'n troben.

Cada dia, la dona es sentia més malament, i, el seu precari estat de salut contrastava notablement amb l'exhuberència de Na Pilar, la seva amiga de la infantesa, vídua també des de feia molt de temps, de moral tan recta i intransigent com la mateixa Carmeta.

Aquesta, un dia, no va poder menys que dir-li!

—Com és possible, Pilar, que tu, privada com estàs dels goigs del matrimoni, et conservis tan esplèndida, tan exhuberant...?

—Es un petit secret meu que no tinc cap inconvenient a revelar-te, si em promets guardar-ne el silenci — respongué Na Pilar —. Vina!

I, conduint Na Carmeta al seu luxós i confortable dormitori, obrí un armari molt gran que hi havia i li mostrà quelcom que va deixar a la vegada sorpresa i plena d'admiració l'assedegada vídua.

Era un home!

Un home de cautxú, entenguin-ho bé, però admirablement ben fet, robust com un atleta, formós com un Narcís i abundantment proporcionat en quant a aquells encisos que tant plauen a les dones...

—Quina obra d'art ortopèdica! — exclamà Na Carmeta —. No em podries deixar dormir amb ell alguna nit?

—Amb molt de gust, noia! — va respondre Na Pilar —. Els dissabtes i dijous està a la teva disposició...

—I, per què aquests dies, precisament?

Llavors Na Pilar dubtà un moment i, després, com si s'hagués decidit a revelar un secret, respongué:

—Perquè, precisament, aquests eren els dies que el meu difunt marit consagrava a la seva fulana...

F. Orrolla

ESTIRABOT

Pel carrer Tres Llits anaven tres parelles, tot fent crícs; calculeu quina bullanga tres parelles als "tres llits".

V. Ersaire

GEOGRAFIA

PARLA la meva portera:
—Aquesta gent del segon pis no l'entenc pas! Cada vespre, el cosí de la senyoreta ve després de sopar i no se'n va fins a les dotze!

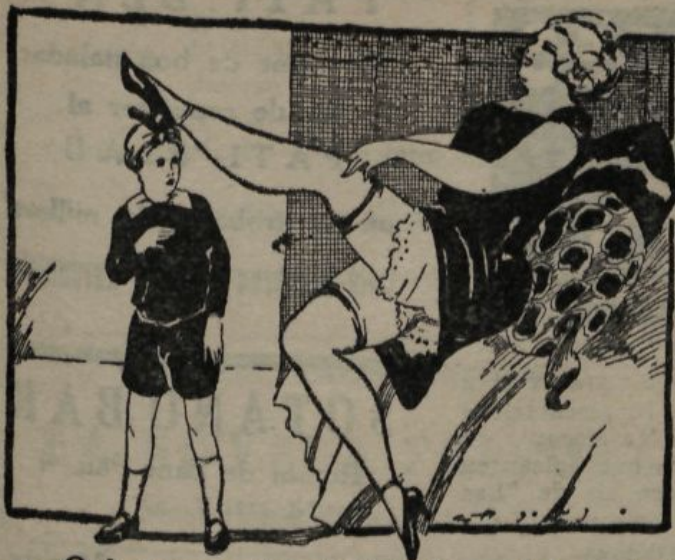
—I què hi fa?

—Segons diu la mare, estudien Geografia plegats. La noia, ara estudia el Japó, i el seu cosí, la Xina!

R. E. Tallet

Conte premiat en el número passat:

EL MAJORDOM

—Què et passa, tieta? Què t'ha agafat un atac?
—No, home. és que enseijo un pas nou del darrer shimmy.

LA DAMA IMPASSIBLE

ENTRE totes les dones que jo he conegut — i sumen unes quantes dotzenes — no n'he coneguda cap, ni conto conèixer-ne d'altre tan impassible, tan inalterable, tan freda — no parlo en el sentit eròtic del mot — com la senyora Lluïsa, la digníssima esposa del meu amic Roger. Es, en tota l'extensió de la paraula, una dona perfecta. Res la mortifica, res l'altera, res arriba a torbar-la, encara que es tracti de la cosa més greu del món.

Com que jo professo una gran amistat per en Roger — i per altra part perdria el temps perquè es tracta d'una dona molt honesta i conforme — no he intentat mai, prop de la senyora Lluïsa, el més innocent galanteix, i no és que l'ocasió em manqui, perquè molt sovint vaig a dinar o a sopar amb ells.

No fa gaires nits, vaig anar a provar una deliciosa "bouillabaise" i una llagosta a l'americana, tot regat amb un vinet d'allò més engrescador, quan, en ésser als postres, en Roger va tenir una idea:

—Anem al Liceu?

—Home! — vaig fer jo —. No duc roba a propòsit...

—Això rai! — va contestar en Roger —. Tu i jo som, aproximadament, d'igual alçària... Tots dos som primets i jo tinc roba... Si te la vols canviar...

Vaig acceptar. Entràrem tots dos al seu quarto. En Roger es canvià la roba en un tres i no res i sortí a fumar un cigarret a la galeria... Jo, entretant, em vaig despullar i vaig anar per posar-me la camisa. Però, tota emmidonada com estava, em costava un xic de posar-me-la i, quan més forces estava jo fent, sento la veu de la senyora Lluïsa, que exclamava:

—Però, què fas, home! Sembles tonto! Perquè no em crides perquè t'ajudi?

I, abans de què jo tingués temps de contestar-li per desfer l'erro, vaig sentir una estirada a l'esquena i, amb la sorpresa que vostès es poden imaginar, la bona senyora veié el meu cap sortir entre l'impecable overtura de la camisa.

Jo esperava sentir una exclamació de sorpresa, un mot... Però ja he dit que la senyora Lluïsa és de lo més impassible que corre. Va girar-se, saludant-me amb un graciós somriure i se'n anà cap el menjador. Pel corredor, va trobar la minyona.

—Carme — li digué, per tot comentari —. Des d'avui, recordi's què vull menys midó a les camises!

K. Parró

Aquest número ha passat per la censura governativa

—I doncs, què t'ha passat?...

—Res, que es veu que aquell dia l'Enric havia pres l'EROTYL, i...

—Ah!...

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que eigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

SEGONS hem llegit a la secció te-
legràfica d'un important diari del
matí, el Concell Municipal de París
ha pres l'acord de crear el "Museu
de la Paraula i de l'Actitud".

S'impressionaran discs de gramò-
fon i pel·lícules que registrin la veu
i les actituds de les personalitats
franceses més eminents, com igual-
ment, dels estrangers de signifi-
cació que es trobin de pas a la "Ville
Lumière".

Davant de l'iniciativa
dels parisencs jo ara dic:
—Què espera per anar a França
l'ex senador don Joan Pich?

o o o

EL Noticiero Universal" publica-
va l'altra nit una llista de les cos-
ses que han sigut considerades pel
ministre d'Hisenda de la terra de la
igualtat, la llibertat, la fraternitat i
el permanganat com articles de luxe.

Entre ells hi figuren els micos.

Cosa que és molt explicable
des de l'èxit que ha alcançat
el mètode Voronoff
entre l'alta societat.

o o o

PER tancar el quadre del "Para-
dis Submarí", de la revista "Pa-
ris París!", que amb èxit cada dia
més creixent es representa a l'"O-
lympia", s'ha montat a l'escenari un
teló de perles, en el que n'hi han
unes cinquanta mil.

I no cal dir que nosaltres
que de l'art som aimadors
hem trobat que està "de perles"
l'idea d'aquests senyors.

o o o

AHIR a la nit es va estrenar al
"Còmic" la nova revista "Oui-
Oui", segona part de "Yes- Yes".

"Oui-Oui" deia un dels que estava
és "Sí, sí" dit en francès,
"Yes, yes" dit en llengua anglesa,
o bé "Kiss-Me" en japonès.

CONTINUEN amb gran èxit a
"Novetats" les representacions
de "La Feria de las Hermosas".

Entre els números que alcancen
més ovacions, figuren els de "Las
niñas del serrucho".

Que per una paradoxa
que ara els hi explicarem
no "s'erren" amb el "serrucho"
perquè ho fan d'allò més bé.

o o o

A "L'As" torna a haver-hi cafè con-
cert. Es veu que s'ha penedit de
la seva vida passada i ha tornat al
bon camí. El programa és boniquet,
les consumacions no gaire cares, i
els cambres bastant bon xicots.

Entre els caps verds de la casa
— aquells caps que molts cops en
fan madurar uns altres fins que els
hi reventa el grà — destaca la Li-
liana, aquella valencianeta que s'ha-
via fet amb un enterramorts de
Sans. S'ha fet més dona i sembla
que té un xic més d'enteniment. Déu
Nostre Senyor li conservi, que bona
falta li fa, pobre xavaleta!

Vagi'n-hi a passar una estona
que en sortiran satisfets
beuran, podran fer grimègia
i tot per molts pocs quartets.

o o o

SEGONS diu un periòdic local,
l'altre dia, al poble de Sant Car-
les de la Ràpita, hi va haver gran
demanadissa de llagostins i, com que
els pescadors només n'havien aga-
fat unes tres lliures, les varen ven-
dre en pública subhasta, pagant-ne
un particular la bonica i rodona
quantitat de quaranta duros.

Suposem que el senyor que els va
adquirir els devia necessitar per uti-
litzar llurs propietats afrodisíiques,
perquè d'altra manera no es com-
prèn.

I si era així, va badar,
perquè per molts menys calers
pot adquirir l'"Erotyl"
quins efectes són complets.

L'afarta pobres

PATI BLA II

Tot home de bon paladar,
ha de concórrer al
PATI BLAU

on hi trobarà els millors
Cafè-Fiambres-Mariscs - Xarcuteria

SOTANO BAR

Ronda de Sant Pau, 4
Tel. 2791 A

Bar - Xarcuteria - Mariscs
El millor servei en restaurant
de nit

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon
preu, es venen a llargs plassos

ONDA SANTPAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Aфонia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Freu: 4 pessetes

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 3221 - A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

Caixa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!

Passen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació per a que ensopenguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

EL PREVISOR

GOMES HIGIENICAS

Escudillers, 34

Compre usted una vez en esta Casa, y será cliente. Las gomas higiénicas que expende, son de mejores marcas alemanas.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **SULFURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'especifics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla Jas Flores, 14-Barcelona

Demaneu en tots el quioscs i llibreries

El Cuento Clásico

Magníficament il·lustrat per **A. Mestre**

Un cuaderm setmanal: **30 cts**

¡¡No más inyecciones!!

¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** pueden curarse sin ser notada su enfermedad con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica

Numerosos certificados médicos

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Baltá, Rambla Cataluña, 1. — Sarrias, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Carmen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Quines ganes tenia de passar un dia sen se rebre visites i descansar una miqueta!